

kertansa, niin kuin hän oli sen kertonut, kuvastui hänen mieleensä. Itsevaltias isä, mies jolla oli suuri rahallinen arvo, ja hän, nainen itse, tottunut maailman ylellisyyksiin ja mukavuuksiin. Mikä kokonainen maailma oli naisen ja hänen itsensä välillä!

Nainen hänen tyyppiään lapsellisen julkea, itserakas, kavala, joka ei koskaan syrjäytä tilaisuutta lisätä persoonallista mukavuuttaan ja hyvinvointiaan, ja tehden sen kaikki hartaassa uskossa yksilöllisten oikeuksiensa pyhyyteen, oli tyyppi, jota täytyi enimmänsä välttää nunteita koskeissa asioissa — silloin kun miehe oli hänen lajiaan miehiä. Ja kuitenkin nainen oli kärsinyt vääryyttä, kuten naiset saavat kärsiä sukupuolensa tähden.

Melkein pakoittava, rukoileva katse hänen suurissa tummissa silmissään, pieni vartalo, joka kumartui lähemmäksi häntä — pieni hento naisvartalo luotu miehen käsivarsien hyväihäväksi — ei voinut olla vaikuttamatta hänen unteisiinsa. Ottaa hänen kätenään omaansa, kiertää käsivartensa hänen vartalonsa ympäri, suutella hänen punaisia huuliaan, jotka olivat niin houkuttelevan ihellä omiaan, tuntui helpommalta ja luonnollisemmalta asiala maailmassa sillä hetkellä. Helpommalta ja luonnollisemmalta, kuin olla tekemättä niin.

Mutta Anton istui jäykkänä paikallaan ja katsoi pois päin järvelle. Jos hän punastui hiukan, oli se ainoa merkki minkä hän antoi. Hänellä oli ollut kokemuksensa ennen rakkausseikoissa aosteiden miesten vaimojen kanssa, vuosia sitten, Warsovassa; ja hän ei koskaan niitä voinut unohtaa. Silloin oli hänen olosuhteensa suotuisimmat kuin mitä ne nyt olivat, ja kuitenkin oli mahdollisuudet häntä vastaan. Saalis ei ollut hinnan arvoinen.

Ja kuitenkin hän halusi rohkaista Mrs. Raymondia vasta saavutetussa tavassaan ajatella. Hän oli oikeassa siinä, että naiset ovat orjuutetuissa asemassa. Mutta se merkitsi koko naisukupuolta eikä ainoastaan hänen yksilöllistä itseään. Koettaa kiemurella vain itsensä vapaaksi yleisestä verkosta, oli itsekästä, persoonallista tyydytystä, kalliista hinnasta ostettu.

Hän oli hiljaa niin kauvan, että nainen vihdoinkin kysyi mitä hän ajattelee.

”Ajattelen, että te — olette oikeassa. Naiset, ehkä, ovat orjia. Mutta, yhtä kaikki mitä hyödyttäisi vain yhden naisen vapautuminen siitä tukalasta asemasta joka yleisesti vallitsee? Täytyy poistaa ne olosuhteet, mitkä tekevät tämänlaatuisen asiain tilan mahdolliseksi. Ettekö luule, että se on ainoa keino?”

Nainen tutki häntä tarkkaavasti hetken, silmissään uusi ilme. ”Mutta jos te olisitte orja, ettekö koettaisi vapauttaa itseänne ensimmäiseksi?”

Anton punastui. ”E-en tiedä. Se on, minä olen orja — todellisuudessa. Ja tässä maassa ehkä olen ajatellut vain persoonallista asemaani. Mutta minä en

ole voinut tehdä toisin, en tunne olosuhteita tässä maassa tarpeeksi hyvin, toimiakseni toisin. Teidän täytyy myöntää, että olen ajatellut yhteisöä ennenkuin tulin tänne, ja olin valmis uskaltamaan henkeni yleisen vapauden puolesta. Luulin kun tulini tänne, että olisin vapaa, että kaikki amerikalaiset ovat vapaita. Mutta olen löytänyt ilmeistä orjuutta täällä, vaikka ei aivan samantyyppisiä kuin synnyinmaassani. Teillä ei ole täällä keisaria, mutta täällä on kurjaa kilpailun ja köyhyyden orjuutta, josta näyttää olevan mahdoton pelastua. Te ette tiedä mitä köyhyys on — senlainen köyhyys, josta minä kärsin. Te ajattelette köyhistä ihmisistä, jotka eivät voi saada kaikkia ylellisyyksiä mitä haluat. Mutta sellaista ei ole minun köyhyyteni. Monta kertaa en ole tiennyt mistä saan ruokateriani, ja minulla ei ole ollut tarpeellisia mukavuuksia minun asteelleni kehittyneelle ihmiselle — tarkoitan, sen jälkeen kun tulini tähän maahan. Pitkän aikaa olen asunut köyhimpien ihmisten seurassa koko kaupungissa. Mutta te ette ymmärrä mitä se tarkoittaa. Sitä ei kukaan ymmärrä, joka ei ole kokenut.”

Nainen katsoi häntä oudolla jännityksellä. ”Te mies parka”, hän kuiskasi. ”Te muukalainen poika parka. En ole uneksintakaan, että te elätte sillä tavalla. Mutta te ette elä enään — enään sellaisessa ympäristössä, elätkö?”

”Oh, en. Minä olen melko rikas nyt.” Anton nauroi, ja minä asun hyvin mukavasti nyt. Te olette tehneet sen mahdolliseksi minulle.”

”Minä? Miten — mitä yhteyttä minulla on teidän parantuneiden olosuhteittenne kanssa?”

”Oh — oppilaani ovat apuna. Ne, joita te hankitte minulle — he tekevät minulle mahdolliseksi asua paremmassa asunnossa.”

”Minä — minä en voi uskoa, että se on mahdollista. Viisi oppilasta! Minä luulin — minä en todellakaan luullut heidän olevan miksiäkään avuksi teille —. Minä hankin teille tusinan oppilasta, jos tahdotte... Minä voin tehdä sen — jos tahdon, voin tehdä paljon, olen varma... Mutta tietysti on teillä toisiaakin oppilaita?”

”Minulla on muutakin työtä, se on totta. Mutta minä vakuutan teille, että hankkimanne oppilaat ovat auttaneet minua.”

”Oh, minä olen niin iloinen!” Hän laski kätensä yhteen helmalleen ja katsoi järvelle päin.

”Tuntuu niin luonnolliselta puhua teidän kanssanne. Me emme ollenkaan ole vieraat toisillemme. Olen ajatellut sitäkin asiaa. Jotkut ihmiset voivat asua yhdessä saman katon alla eivätkä kuitenkaan koskaan tule toisiaan tuntemaan. Toiset voivat tulla kaikaisista maista ja tuntea toisensa heti ensi kohtaauksella. Eikö se ole omituista?”

”Kyllä. Mutta ehkä se yhteistunne johtunee siitä, että me olemme kumpikin — orjia.”

Anton hymyili ja nainen katsoi hänen kirkastunein katsein. ”Te

tiedätte, että yhtäläiset kokemukset synnyttävät sukulaisuustunnetta.”

”Oh, niin... Kuitenkin, minä en ole koskaan luullut kenenkään miehen olevan orjan. Minä tarkoitan, kenenkään kehittyneen miehen — niinkuin te. En voi kuvitella, että te olisitte siidottu joka puolelta niinkuin minä olen.”

”Ystäväni, te ette ole koskaan tuntenut todellisen köyhyyden kauhua. Sitte kun tunnette sen, tiedätte enempi nykyaikaisesta orjuudesta. Kahle, joka teitä orjuuttaa, on kultainen. Te ette ole koskaan tuntenut purevaa puutetta, kurjuutta, kiittämättömyyttä, loppumatonta työtä, solvausta ja lopullista alennusta, joka on tuhansien naisten osa elämässä. Te otaksutte asemanne olevan orjuutta. Voi olla niin, tavallaan. Mutta ajatelkaa niitä hentoja naisia, jotka tuntevat orjuutta, köyhyyttä ja häpeää. Menkää puoteihin, tehtaisiin ja myllyihin. Te löydätte siellä senlaista, mitä ette ole koskaan uneksineet kauheimmissa unisannekaan. Orjuus miehille, jotka tekevät työtä eläkseen, on kurjaa — mutta ei niin kurjaa kuin se on työläisnaiselle.”

”Oh, mutta nämä köyhät naiset. Olen kuullut, että he eivät koskaan mene avioliittoon muutoin kun rakkaudesta että heidän kotinsa ovat onnellisimpia maailmassa. Vaatimaton elämä, hella rakkaus, suloinen kunnioitus. Sillä aikaa kuin meillä — tarkoitan ihmisillä, joilla on suuret omaisuudet — ei ole mitään runollisuutta, ei onnellisuutta, ainoastaan sydämen ja sielun nälkää; usein kaiken rakkauden kuoleutumista. Joskus” hän puhui melkein kuiskaamalla, ”minä luulen, me myömmme itsemme avioliittoon, saadaksemme elätäjän.”

”Köyhät naiset menevät kyllä avioliittoon siksi, että luulevat rakastavansa. Ehkä se onkin todellista rakkautta alkaessa. Mutta liian usein köyhyys poistaa kaiken rakkauden, kaiken runollisuuden, ja liian usein myös — kaiken kunnioituksen... Miksi ette mene heidän seuraansa, tutki heidän olosuhteitaan ja opi itse tietämään, mitä elämä tarkoittaa todellisuudessa suurille joikoille?”

”Oh, onko se mahdollista? Voiko naiset minun asemassani — minunlaiseni — voivatko he mennä näiden ihmisten sekaan, ja tutkia heidän elämänsä?”

(Jatk.)

VIINIRYPÄLEEN MUSTA TERTTU

(Jatk. 8:lta sivulta)

kaltanut lausua sanaakaan, sillä hänen oma äänensä olisi voinut pelottaa hänet kuolfaaksi. Hilpien kevyesti ja varovasti, hän yhä lähestyi vaatekasaa, joka yhä pieneni silmissä ja vähitellen alkoi näyttää muodolliselta. Siinä nyt vihdoinkin oli Marfa — mutta hän näyttää niin oudolta, istuen jalkojensa päällä nyplistelle luisilla sormillaan hameensa laskoksia. Hänen harmaa päänsä on aivan vajonnut olkapäiden ja selkään välillä. Hän katsoo niin oudosti jonnekin kauas... kauas... Hampaat yhteen puristettuina. Niin likainen kasvoltaan ja kyynelvirrat ovat jättäneet kirikkaat jäljet hänen ryppyisille poskilleen.

Magdan oli vaikea pysyä jalollaan. Hän laski varovasti kynttilän lattialle, ettei olisi sitä pudottanut.

(Jatk.)

NAISTEN OSUUSKOTI SAN FRANCISCO

2185—15 katu Phone Market 3958.

-Naiset! Kannattakaa omaa kotianne.

Lasten Joulu 1916

ja

Kalenteri Am. Suom. Työväestölle

ovat valmistuneet!

TOVERIN KIRJAKAUPPA,
Box 99, Astoria, Ore.

TOVERIN KIRJAKAUPPA, Box 99, Astoria, Ore.

Lähetätkää allaolevalla osotteellakpl. LASTEN JOULUA jakpl. KALENTERIA, joista mukana seuraa maksuksi \$.....

Hinnat—Lasten Joulu 15c kappale. Kalenteri 50c kappale.